BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vijfde kamer)
11 december 1998 *

In zaak T-22/98,

Scottish Soft Fruit Growers Ltd, vennootschap naar Schots recht, gevestigd te Blairgowrie (Groot-Brittannië), vertegenwoordigd door F. Randolph, Barrister, van de balie van Engeland en Wales, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Arendt en Medernach, advocaten aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van een in een brief van 16 oktober 1997 aan het Scottish Office vervat besluit van de Commissie om niet te voldoen

* Procestaal: Engels.

aan het verzoek met betrekking tot de uitlegging en toepassing van verordening (EEG) nr. 1991/92 van de Raad van 13 juli 1992 tot vaststelling van een specifieke regeling voor industrieframbozen (PB L 199, blz. 1), en van verordening (EEG) nr. 2252/92 van de Commissie van 30 juli 1992 houdende bepalingen voor de toepassing van de specifieke maatregelen voor industrieframbozen (PB L 219, blz. 19),

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: J. D. Cooke, kamerpresident, R. García-Valdecasas en P. Lindh, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

Rechtskader

1 Verordening (EEG) nr. 1991/92 van de Raad van 13 juli 1992 tot vaststelling van een specifieke regeling voor industrieframbozen (PB L 199, blz. 1; hierna: „verordening nr. 1991/92") geldt volgens artikel 1 voor communautaire producenten van frambozen van GN-code ex 0810 20 10. Artikel 2, lid 1, bepaalt dat de verenigingen van

telers door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten worden erkend, op voorwaarde dat de productie van hun leden voor het aan het verzoek om erkenning uit hoofde van deze verordening voorafgaande verkoopseizoen meer dan 1 000 ton bedraagt. Het verkoopseizoen loopt van 1 juni tot en met 31 mei.

2 Krachtens artikel 2, leden 2 en 3, van deze verordening kennen de lidstaten de erkende telersverenigingen een eenmalige forfaitaire steun toe als zij een door de bevoegde nationale autoriteiten goedgekeurd programma voor de verbetering van de concurrentiepositie van de sector industrieframbozen hebben ingediend. Het bedrag van deze steun wordt vastgesteld op 50 ECU per ton industrieframbozen die de telersvereniging in beginsel heeft afgezet in het eerste verkoopseizoen na de datum waarop zij als vereniging in de zin van deze verordening is erkend. De toegekende steun wordt voor 50 % vergoed door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie (EOGFL).

3 Artikel 6 van verordening (EEG) nr. 2252/92 van de Commissie van 30 juli 1992 houdende bepalingen voor de toepassing van de specifieke maatregelen voor industrieframbozen (PB L 219, blz. 19; hierna: „verordening nr. 2252/92") bepaalt ter aanvulling van artikel 2, lid 2, van verordening nr. 1991/92, dat voor de toekenning van de forfaitaire steun aan elke telersvereniging de in het eerste verkoopseizoen na de specifieke erkenning effectief aan de industrie verkochte hoeveelheden als afgezette hoeveelheden gelden. Deze bepaling voegt daaraan toe, dat ingeval in de productieregio ongunstige weersomstandigheden zijn geconstateerd waardoor de oogst van de telersvereniging met meer dan 20 % is verminderd, de in het tweede verkoopseizoen na de specifieke erkenning effectief aan de industrie verkochte hoeveelheden als afgezette hoeveelheden gelden.

4 Krachtens artikel 10, lid 1, van verordening nr. 2252/92 wordt aan de erkende telersverenigingen die een verbeteringsprogramma hebben ingediend, door de nationale

bevoegde instanties uiterlijk twee maanden nadat zij het programma hebben goedgekeurd, 70 % van het voorlopige steunbedrag uitgekeerd. Volgens artikel 10, lid 2, wordt dit voorlopige bedrag in voorkomend geval vastgesteld op grond van de door elke telersvereniging afgezette hoeveelheden, zoals aangegeven in de aanvraag om erkenning.

5 Het definitieve steunbedrag hangt ofwel af van de in het eerste verkoopseizoen na de specifieke erkenning effectief aan de industrie verkochte hoeveelheden, ofwel, ingeval in de productieregio ongunstige weersomstandigheden zijn geconstateerd waardoor de oogst van de telersverenigingen met meer dan 20 % is verminderd, van de in het tweede verkoopseizoen na de specifieke erkenning effectief aan de industrie verkochte hoeveelheden. Dienaangaande bepaald artikel 10, lid 3, van verordening nr. 2252/92, dat het definitieve steunbedrag wordt vastgesteld en het saldo — tussen dit definitieve bedrag en het reeds betaalde bedrag — wordt uitgekeerd uiterlijk een maand nadat de telersverenigingen aan de bevoegde nationale instanties de gegevens inzake de in het eerste verkoopseizoen na de erkenning afgezette hoeveelheden hebben meegedeeld.

6 In artikel 14 van verordening nr. 2252/92 wordt bepaald, dat wanneer ten onrechte steun is betaald, de lidstaten de uitgekeerde bedragen terugvorderen, vermeerderd met een rente over de periode vanaf de dag waarop het bedrag is uitgekeerd tot de dag waarop het daadwerkelijk is terugbetaald.

De feiten

7 Verzoekster, Scottish Soft Fruit Growers Ltd, is een Schotse vennootschap waarbij verschillende telers van industrieframbozen zijn aangesloten en welke overeenkomstig de Industrial and Provident Society Act 1965 is ingeschreven. Zij is in 1992 opgericht om activiteiten als vereniging van frambozentelers in het Verenigd Koninkrijk uit te oefenen, en is in april 1993 erkend. Overeenkomstig artikel 2,

lid 2, van verordening nr. 1991/92 heeft zij een programma voor de verbetering van de concurrentiepositie van de industrieframbozensector ingediend, zodat zij overeenkomstig artikel 2, lid 3, van deze verordening recht had op een steun van 50 ECU per ton industrieframbozen die in beginsel in het verkoopseizoen van 1 juni 1993 tot en met 31 mei 1994, het eerste verkoopseizoen na de datum van specifieke erkenning, zijn afgezet.

8 Verzoeksters programma is op 28 mei 1993 goedgekeurd en overeenkomstig artikel 10, lid 1, van verordening nr. 2252/92 is op 2 juli 1993 door de bevoegde nationale instantie, de Intervention Board, 70 % van het forfaitaire steunbedrag aan haar uitbetaald. Het steunbedrag (246 755,10 UKL) is overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze verordening voorlopig berekend op basis van de door de vereniging afgezette hoeveelheden, zoals aangegeven in de door verzoekster ingediende aanvraag om erkenning (7 350 ton frambozen). Het definitieve steunbedrag diende evenwel in beginsel na afloop van het verkoopseizoen van 1 juni 1993 tot en met 31 mei 1994 te worden bepaald.

9 Aangezien gedurende deze periode de weersomstandigheden ongewoon waren, kon verzoekster slechts ongeveer 4 000 ton frambozen afzetten. Hiermee werd aan de voorwaarden van artikel 6 van verordening nr. 2252/92 voldaan (ongunstige weersomstandigheden), zodat voor de berekening van het definitieve steunbedrag diende te worden uitgegaan van de hoeveelheden die in de loop van het tweede verkoopseizoen (van 1 juni 1994 tot en met 31 mei 1995) effectief waren afgezet. Omdat de weersomstandigheden opnieuw ongunstig bleken, heeft verzoekster gedurende het verkoopseizoen 1994/1995 slechts 3 539 ton afgezet. Het definitieve bedrag van de opstartsteun bedroeg derhalve 163 009,21 UKL.

10 Bij brief van 3 april 1995 verlangde de Intervention Board, het nationale interventiebureau in het Verenigd Koninkrijk, overeenkomstig artikel 14 van verordening nr. 2252/92, dat verzoekster het teveel uitbetaalde bedrag, dat wil zeggen 83 745,90 UKL, zou terugbetalen. Op 25 april 1995 werd een factuur opgesteld, waarin 10 mei 1995 als datum van betaling werd bepaald.

11 Na de opstelling van deze factuur stelde het Scottish Office, Agriculture Environment and Fisheries Department, de regionale instantie die bevoegd is op landbouwgebied, de directeur-generaal van het directoraat-generaal Landbouw (DG VI) van de Commissie bij brief van 25 oktober 1995 op de hoogte van verzoeksters probleem en verzocht het dienaangaande om begrip. Als oplossing om terugbetaling te voorkomen, opperde het als mogelijkheid om verordening nr. 1991/92 aldus uit te leggen dat bijzonder ongunstige weersomstandigheden als overmacht konden worden erkend, en om het verkoopseizoen dat als grondslag voor de erkenning van de vereniging had gediend — 1992/1993 — als definitief verkoopseizoen voor de opstartsteun te beschouwen. In deze brief erkende de vertegenwoordiger van het Scottish Office dat een dergelijke oplossing waarschijnlijk een kleine wijziging van artikel 6 van verordening nr. 2252/92 nodig zou maken. In afwachting van het antwoord van de Commissie is door de Intervention Board niets ondernomen om het op 25 april 1995 gefactureerde bedrag terug te vorderen.

12 Bij brief van 16 oktober 1997 deelde de directeur-generaal van DG VI het Scottish Office mee, dat de Commissie een definitief standpunt had bepaald met betrekking tot zijn verzoek en dat dit verzoek niet kon worden ingewilligd.

Procesverloop en conclusies van partijen

13 Bij op 21 januari 1998 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft verzoekster beroep ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 16 oktober 1997, waarbij zij weigerde gevolg te geven aan het verzoek van het Scottish Office betreffende de uitlegging en toepassing van de verordeningen nr. 1991/92 en nr. 2252/92 met betrekking tot de door de Intervention Board aan verzoekster gevraagde terugbetaling van opstartsteun.

14 Bij op 6 maart 1998 ter griffie neergelegde afzonderlijke akte heeft de Commissie krachtens artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het

Gerecht een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Op 29 april 1998 heeft verzoekster haar opmerkingen betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid ingediend.

15 In haar verzoekschrift concludeert verzoekster, dat het het Gerecht behage:

— de beschikking van de Commissie in de brief van 16 oktober 1997 nietig te verklaren;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

16 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten.

17 In haar opmerkingen betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid concludeert verzoekster, dat het het Gerecht behage:

— de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen;

— voortzetting van de procedure te gelasten.

Ontvankelijkheid

Argumenten van partijen

18 In de eerste plaats stelt de Commissie, dat het beroep niet-ontvankelijk is, omdat de betrokken brief geen wijziging brengt in de rechtspositie van verzoekster, die het door de overheid ten onrechte betaalde gedeelte van de steun dient terug te betalen op grond van artikel 6 van verordening nr. 2252/92 en niet op grond van de brief van de directeur-generaal van DG VI waarin werd meegedeeld dat de Commissie het verzoek van het Scottish Office om dit artikel te wijzigen niet kon inwilligen. Bijgevolg is de brief waartegen het beroep is ingesteld, geen maatregel die een aanzienlijke wijziging in verzoeksters rechtspositie heeft gebracht. Volgens de rechtspraak van het Hof en het Gerecht zijn enkel handelingen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen, welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen, vatbaar voor beroep tot nietigverklaring (arrest Gerecht van 16 april 1997, Connaughton e. a./Raad, T-541/93, Jurispr. blz. II-549, punt 30). Omdat de bestreden handeling geen bindende rechtsgevolgen teweeg kon brengen, kan daartegen bijgevolg geen beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

19 In de tweede plaats betoogt de Commissie, dat de brief een afwijzend antwoord vormt op een verzoek dat vooral was gericht op een wijziging van een bepaling van een handeling met algemene strekking, namelijk verordening nr. 2252/92. Het is evenwel vaste rechtspraak dat een door een particulier tegen een afwijzing ingesteld beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is, wanneer het is gericht tegen de weigering om een verordening met algemene strekking vast te stellen (beschikking Gerecht van 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, T-5/96, Jurispr. blz. II-1299).

20 Dienaangaande stelt de Commissie, dat in casu de verordeningen nr. 2252/92 en nr. 1991/92 wetgevende handelingen met algemene strekking zijn, omdat zij betrekking hebben op verenigingen van frambozentelers, die in de gehele Gemeenschap zijn gevestigd. Artikel 6 van verordening nr. 2252/92, dat de toekenning van

forfaitaire steun aan erkende telersverenigingen op objectieve wijze regelt, heeft rechtsgevolgen voor algemene en in abstracto omschreven categorieën van personen, zodat het verzoekster enkel in haar hoedanigheid van vereniging van frambozentelers, zonder nadere specificatie, raakt.

21 Ten slotte verwijst de Commissie naar de wijze waarop de gevraagde wijziging tot stand had moeten zijn gebracht, wanneer het verzoek was ingewilligd, en merkt zij op dat deze wijziging eveneens in de vorm van een verordening met algemene strekking had moeten worden vastgesteld. Aangezien het Gerecht in zijn beschikking Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, reeds aangehaald, heeft verklaard dat „een door een natuurlijke of rechtspersoon ingesteld beroep dat gericht is tegen de weigering van de Commissie om een handeling met terugwerkende kracht te corrigeren, niet-ontvankelijk is wanneer de verlangde correctie had moeten worden verricht in de vorm van een verordening met algemene strekking" (punt 28), kan volgens de Commissie niet worden betwist, dat onderhavig beroep om dezelfde reden niet-ontvankelijk is. Zij herinnert eraan, dat het Scottish Office in zijn brief van 25 oktober 1995 heeft erkend dat een wijziging van de verordening nodig was.

22 In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar beroep ontvankelijk is, voor zover zij rechtstreeks en individueel wordt geraakt door de bestreden beschikking, ook al is deze tot het Scottish Office gericht. Zij betoogt dat deze beschikking haar rechtstreeks raakt, omdat de gevolgen daarvan jegens haar niet afhangen van de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door een derde, en haar individueel raakt, aangezien zij haar betreft uit hoofde van zekere bijzondere omstandigheden of van een feitelijke situatie welke haar onderscheidt, zodat zij door de beschikking op dezelfde wijze wordt geïndividualiseerd als degene tot wie zij is gericht. Volgens verzoekster betreft de litigieuze beschikking haar als enige vereniging van frambozentelers in de Gemeenschap.

23 In haar opmerkingen betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid betoogt zij, dat de betrokken brief haar rechtspositie heeft gewijzigd en dat zij derhalve bindende rechtsgevolgen heeft teweeggebracht waardoor haar beroep ontvankelijk is. Zij is het niet eens met het argument dat het niet de bestreden beschikking is op grond waarvan zij het bedrag van 83 745,90 UKL dient terug te betalen, en verklaart

dat de nationale autoriteiten in afwachting van het besluit van de Commissie elke actie tot terugvordering van dit bedrag hebben geschorst. Dienaangaande merkt verzoekster op, dat een beroep tot nietigverklaring van een handeling van de Commissie door het Hof ontvankelijk is verklaard in weerwil van het feit dat voor deze handeling door de nationale autoriteiten uitvoeringsmaatregelen dienden te worden getroffen (arrest Hof van 17 januari 1985, Piraiki-Patraiki e. a./Commissie, 11/82, Jurispr. blz. 207, punt 7). Bijgevolg heeft de bestreden beschikking, wat verzoekster betreft, definitief het standpunt rechtens van de Commissie vastgelegd en derhalve verzoeksters rechtspositie geraakt, waarmee deze beschikking vatbaar wordt voor rechterlijke toetsing uit hoofde van artikel 173 van het Verdrag (zie arrest Gerecht van 18 december 1992, Cimenteries CBR e. a./Commissie, T-10/92, T-11/92, T-12/92 en T-15/92, Jurispr. blz. II-2667).

24 Verzoekster beroept zich verder op het arrest van het Hof van 22 april 1997, Geotronics/Commissie (C-395/95 P, Jurispr. blz. I-2271, punten 12, 14 en 15), waarin is geoordeeld dat het beroep tegen een beschikking van de Commissie ontvankelijk was ondanks dat verzoekster in die zaak geen rechtsbetrekkingen onderhield met de bevoegde nationale autoriteiten en niettegenstaande het feit dat de Commissie volgens de eerdere rechtspraak haar beslissing niet in de plaats kon stellen van die van de nationale autoriteiten. Aangezien de Commissie de litigieuze beschikking in het kader van de uitoefening van haar bevoegdheden had gegeven en deze beschikking speciaal verzoekster in die zaak betrof, die aldus elke reële kans op de gunning van het contract verloor, had deze beschikking als zodanig bindende rechtsgevolgen jegens haar en was zij dus vatbaar voor beroep tot nietigverklaring uit hoofde van artikel 173 van het Verdrag. In onderhavige zaak is verzoekster naar analogie van mening dat, omdat de Commissie de bestreden beschikking in het kader van de uitoefening van haar bevoegdheden heeft vastgesteld en aangezien deze beschikking speciaal verzoekster betrof, die daardoor elke kans op genoegdoening verloor, in casu hetzelfde resultaat, dat wil zeggen de vaststelling van de ontvankelijkheid van het beroep, zou moeten worden bereikt.

25 Verzoekster betwist eveneens de andere argumenten van de Commissie, zij het subsidiair.

26 In antwoord op het argument betreffende de niet-ontvankelijkheid van een beroep tot nietigverklaring van de weigering om een verordening met algemene strekking vast te stellen, dat de Commissie ontleent aan de beschikking Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, reeds aangehaald, betoogt verzoekster, dat de situatie van de verzoeker in die zaak niet vergelijkbaar is met de hare, omdat in casu de bestreden handeling niet slechts een informatieve brief is waarin slechts in het kort aan de geadresseerde wordt uiteengezet waarom een reeds bestaande regeling is vastgesteld, doch integendeel een specifieke afwijzende beschikking die na lange onderhandelingen tussen partijen tot stand is gekomen.

27 Eveneens betwist zij het argument betreffende de aard van het verzoek en de grondslag van de bestreden beschikking, dat de Commissie aan dezelfde beschikking ontleent, namelijk dat verzoekster een wijziging bij wetgevende handeling van de relevante communautaire wettelijke bepalingen probeerde te verkrijgen. Volgens verzoekster houdt de brief van het Scottish Office van 25 oktober 1995 (bijlage 5 bij het verzoekschrift) niet noodzakelijkerwijze een verzoek tot wijziging van verordening nr. 2252/92 in. Blijkens deze brief berustte dit verzoek onder meer op een uitlegging van de uitdrukking „in beginsel" („normally") in verordening nr. 1991/92, volgens welke de wettelijke bepalingen, zoals vastgesteld, ook een beroep op overmacht toelieten. Volgens verzoekster was hiervoor niet noodzakelijkerwijze een wijziging van deze bepalingen vereist, zodat de door de Commissie aangevoerde rechtspraak in casu niet van toepassing was.

28 Voor het geval het Gerecht van mening mocht zijn dat het verzoek van dien aard is dat dit noodzakelijkerwijs een wetswijziging moest meebrengen, betoogt verzoekster, dat de aard van de beoogde wijzigingsbepaling een beroep tot nietigverklaring tegen een weigering om een dergelijke wijziging vast te stellen, mogelijk zou moeten maken. Volgens verzoekster zou deze wijziging naar haar aard slechts op een enkele teler — haarzelf — van toepassing kunnen zijn, omdat zij gedurende de gehele relevante periode de enige teler was die door de oorspronkelijke wettelijke bepalingen werd geraakt. Dienaangaande betoogt verzoekster, dat het Hof in een vergelijkbaar geval van oordeel was dat een verordening waarbij werd geweigerd voor een bepaalde categorie van producenten de uitvoerrestituties te verhogen, deze marktdeelnemers rechtstreeks en individueel raakte (arrest Hof van 18 november 1975, CAM/Commissie, 100/74, Jurispr. blz. 1393).

29 Verzoekster is het eveneens oneens met de toepassing op het onderhavige geval van het arrest Buckl (arrest Hof van 24 november 1992, Buckl e. a./Commissie, C-15/91 en C-108/91, Jurispr. blz. I-6061), in het verlengde waarvan de beschikking Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, reeds aangehaald, is gegeven. Zij verklaart dat de onderhavige zaak sterk daarvan afwijkt, omdat, anders dan de feiten die ten grondslag lagen aan die zaak, waarin het Hof had verklaard dat de gevraagde wijzigingsverordening de importeurs van eenden en ganzen, de eenden- en ganzenfokkers alsmede alle pluimveeslachterijen zonder onderscheid zou raken, in casu de relevante wijziging met terugwerkende kracht slechts op een enkele teler in de gehele Gemeenschap betrekking zou hebben.

30 Tot staving van haar standpunt dat het beroep ontvankelijk is, betoogt verzoekster daarentegen, dat haar beroep vergelijkbaar is met het beroep in de zaak waarin het arrest van het Hof van 13 mei 1971, International Fruit Company e. a./Commissie (41/70, 42/70, 43/70 en 44/70, Jurispr. blz. 411) is gewezen, waarnaar het Gerecht verwijst in zijn beschikking van 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie (T-197/95, Jurispr. blz. II-1283). Volgens haar zijn de redenen waarom het Hof het beroep in die zaak ontvankelijk heeft verklaard, adequaat en relevant in onderhavige zaak. Zij merkt op dat het Hof in het arrest International Fruit Company e. a./Commissie, reeds aangehaald, van oordeel was dat de bestreden verordening niet een algemene strekking had en derhalve vatbaar was voor rechterlijke toetsing uit hoofde van artikel 173 van het Verdrag, aangezien op het moment van haar vaststelling het aantal aanvragen om invoervergunningen dat daardoor kon worden getroffen vaststond, geen enkele nieuwe aanvraag daaraan kon worden toegevoegd, de verordening was vastgesteld op grond van de totale hoeveelheid waarvoor aanvragen waren ingediend en zij was vastgesteld met inachtneming van de specifieke situatie van een aantal personen. Volgens verzoekster gelden de overwegingen naar aanleiding waarvan het Hof het beroep in dat arrest ontvankelijk heeft verklaard, voor elke wijziging bij wettelijke regeling en moet in casu de weigering om een dergelijke wettelijke regeling vast te stellen, als vatbaar voor toetsing in rechte uit hoofde van artikel 173 van het Verdrag worden beschouwd.

31 Ten slotte betoogt verzoekster, dat het argument van de Commissie dat andere verenigingen onder de betrokken verordening hadden kunnen vallen en in de toekomst

daaronder kunnen vallen, volstrekt irrelevant is, omdat de vraag moet worden beoordeeld op basis van de reële feiten en niet op basis van hypothesen. Volgens haar had de wijziging slechts een enkele teler, namelijk Scottish Soft Fruit Growers, kunnen betreffen.

Beoordeling door het Gerecht

32 Op grond van artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, indien een partij dit verzoekt, uitspraak doen over de niet-ontvankelijkheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan. In casu acht het Gerecht zich voldoende voorgelicht door de stukken van het dossier en beslist het dat het op de vordering uitspraak kan doen zonder de mondelinge procedure te openen en zonder op de zaak ten gronde in te gaan.

33 In casu dient in de eerste plaats te worden onderzocht, of de bestreden beschikking een voor beroep tot nietigverklaring vatbare handeling is.

34 Volgens vaste rechtspraak is het feit dat een brief door een gemeenschapsinstelling aan de geadresseerde daarvan is gestuurd in antwoord op een verzoek van deze laatste, niet voldoende om deze brief als een beschikking in de zin van artikel 173 van het Verdrag te kunnen aanmerken, waardoor daartegen beroep tot nietigverklaring zou openstaan (beschikking Hof van 27 januari 1993, Miethke/Parlement, C-25/92, Jurispr. blz. I-473, punt 10; arrest Gerecht van 22 mei 1996, AITEC/Commissie, T-277/94, Jurispr. blz. II-351, punt 50, en beschikking van 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, T-5/96, reeds aangehaald, punt 26). Eveneens is het vaste rechtspraak, dat slechts als handelingen of besluiten die vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173 van het Verdrag zijn te beschouwen maatregelen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen (arrest Hof van 11 november 1981, IBM/Commissie, 60/81, Jurispr. blz. 2639, punt 9; arrest Connaughton e. a./Raad, reeds

aangehaald, punt 30, en beschikking van 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, T-5/96, reeds aangehaald, punt 26).

35 In casu vloeit de op verzoekster rustende verplichting tot terugbetaling voort uit de toepassing van de geldende regeling en was verzoekster derhalve een debiteur van de Intervention Board voordat het Scottish Office haar verzoek tot de Commissie had gericht en is zij zulks na het antwoord van de Commissie gebleven.

36 Bovendien had verzoekster, toen het Scottish Office zich op 25 oktober 1995 tot de Commissie wendde, reeds de brief van de Intervention Board van 3 april 1995 ontvangen waarin haar het definitieve bedrag van de opstartsteun waarop zij recht had, werd meegedeeld, en zij op de hoogte werd gesteld van het ten onrechte voorgeschoten bedrag dat zij diende terug te betalen op grond van een factuur die zij kort daarop zou ontvangen. Deze factuur is haar door de Intervention Board inderdaad op 25 april 1995 toegestuurd en verplichtte haar om het bedrag van 83 745,90 UKL voor 10 mei 1995 te betalen.

37 Verzoeksters argument dat haar rechtspositie door de betrokken brief is gewijzigd omdat de nationale autoriteiten in afwachting van de beslissing van de Commissie geen andere maatregelen hadden genomen tot gedeeltelijke terugvordering van de steun, kan niet worden aanvaard. Weliswaar heeft de Intervention Board, de autoriteit die bevoegd is de ten onrechte betaalde bedragen krachtens artikel 14 van verordening nr. 2252/92 terug te vorderen, in afwachting van de beslissing van de Commissie op het verzoek van het Scottish Office geen enkele maatregel genomen om de vaststaande schuld waarvan aldus kennis was gegeven daadwerkelijk terug te vorderen, doch dit was slechts een beslissing die de Britse overheid vrijwillig en eenzijdig heeft genomen en die niets van doen heeft met de bevoegdheden van de Commissie op dit gebied. De in casu toepasselijke verordeningen voorzien niet in

de mogelijkheid van wijziging van de daarbij ingestelde regeling of in een bijzondere regeling voor de toekenning en terugvordering van steun waartoe door de nationale autoriteiten is besloten, noch in een opschorting van de invordering zoals de eenzijdige beslissing van de Intervention Board in onderhavige zaak.

38 Het feit dat de nationale autoriteit in afwachting van de beslissing van de Commissie geen maatregel heeft genomen om het betrokken bedrag inderdaad terug te vorderen, biedt derhalve geen steun voor verzoeksters standpunt dat haar rechtspositie ten aanzien van de steun afhankelijk was van het antwoord dat de Commissie op het verzoek van het Scottish Office van 25 oktober 1995 zou geven.

39 Onder deze omstandigheden was er geen reden voor verzoekster om te verwachten dat het antwoord van de Commissie op het verzoek van het Scottish Office een wijziging zou brengen in haar rechtspositie als debiteur van de Intervention Board.

40 Gelet op het voorgaande, dient te worden geconcludeerd, dat de litigieuze brief verzoeksters rechtspositie niet kan aantasten.

41 Ook dient voor ogen te worden gehouden dat een door een particulier ingesteld beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is, wanneer het is gericht tegen de weigering om een verordening met algemene strekking vast te stellen (zie in deze zin beschikking 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, T-5/96, reeds aangehaald, punt 28). Ook is een door een natuurlijke of rechtspersoon ingesteld beroep dat gericht is tegen de weigering van de Commissie om een handeling met terugwerkende kracht te corrigeren, niet-ontvankelijk, wanneer de verlangde correctie had moeten worden verricht in de vorm van een verordening met algemene strekking (arrest Hof van 17 mei 1990, Sonito e. a./Commissie, C-87/89, Jurispr. blz. I-1981, punten 8 en 9, en beschikking van 4 oktober 1996, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, T-5/96, reeds aangehaald, punt 28).

42 De verordeningen nr. 1991/92 en nr. 2252/92 die in casu van toepassing zijn, zijn regelgevende maatregelen met algemene strekking, omdat zij gelden voor alle in de Gemeenschap gevestigde verenigingen van frambozentelers en de voorwaarden vaststellen waaronder deze kunnen worden erkend, waarbij zij voorzien in de mogelijkheid om specifieke steun toe te kennen. In het bijzonder voorziet artikel 6 van verordening nr. 2252/92 in de toekenning van forfaitaire steun op basis van een objectieve situatie, namelijk het zijn van een telersvereniging waarvan de productie hoger is dan 1 000 ton in het aan de aanvraag tot erkenning voorafgaande verkoopseizoen, en die een programma tot verbetering van het concurrentievermogen van de sector industrieframbozen heeft ingediend dat door de bevoegde nationale autoriteiten is goedgekeurd. Dit artikel heeft derhalve rechtsgevolgen voor algemene en in abstracto omschreven categorieën van personen. De omstandigheid dat verzoekster op het tijdstip van indiening van het verzoek door het Scottish Office de enige in het kader van deze verordeningen erkende vereniging van frambozentelers was, doet niet af aan het wetgevende karakter en de algemene strekking van deze verordeningen, aangezien het aantal betrokken organisaties hiervoor niet doorslaggevend is (zie in deze zin arrest Hof van 14 juli 1983, Spijker Kwasten/Commissie, 231/82, Jurispr. blz. 2559, punt 10). Daaruit volgt eveneens, dat een wijzigingsverordening derhalve ook een verordening met algemene strekking had moeten zijn.

43 Zo gezien is het duidelijk dat voor zover de litigieuze brief dient te worden beschouwd als een weigering om een verordening te wijzigen, verzoekster niet met een beroep tot nietigverklaring tegen deze weigering kan opkomen.

44 Evenmin kan verzoekster zich op de door haar aangevoerde rechtspraak beroepen, omdat deze betrekking heeft op zaken waarvan het juridisch kader en de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met die in deze zaak, zodat zij niet kunnen afdoen aan de voorgaande vaststelling dat verzoeksters rechtspositie niet is aangetast.

45 Met betrekking tot in de eerste plaats het arrest Piraiki-Patraiki e. a./Commissie, reeds aangehaald, volstaat de vaststelling dat het in onderhavige zaak, anders dan in die zaak, niet gaat om een vrijwaringsmaatregel waarmee vanaf een bepaald moment en voor een beperkte periode wordt afgeweken van de verdragsregels, en dat de

Raad noch de Commissie had kunnen proberen vóór de vaststelling van de handeling de marktdeelnemers te identificeren en zulks ook niet van hen werd verwacht.

46 Met betrekking tot in de tweede plaats het arrest Cimenteries CBR e. a./Commissie, reeds aangehaald, is het Gerecht van oordeel dat verzoekster ten onrechte daaruit afleidt, dat de beschikking van de Commissie in onderhavige zaak enkel en alleen omdat daarin definitief het standpunt van de Commissie wordt bepaald, vatbaar is voor rechterlijke toetsing uit hoofde van artikel 173 van het Verdrag, omdat in het arrest zelf wordt verklaard, dat deze handelingen daarvoor verzoeksters rechtspositie aanzienlijk moeten wijzigen.

47 Met betrekking tot in de laatste plaats het arrest Geotronics/Commissie, reeds aangehaald, is het Gerecht van mening dat haar beroep op dit arrest niet relevant is omdat de Commissie, anders dan in onderhavige zaak, een individuele beschikking en niet een handeling met algemene strekking had vastgesteld in het kader van de uitoefening van eigen bevoegdheden die op dit punt uitdrukkelijk in de toepasselijke verordening waren toegekend. Bovendien had de Commissie in die zaak bevoegdheden, die zij met betrekking tot elke ingediende offerte voor een opdracht diende toe te passen, zodat haar beschikkingen bindende en definitieve rechtsgevolgen konden hebben, zoals de uitsluiting van verzoekster in die zaak van de deelneming aan de aanbesteding. Daarentegen is de Commissie in onderhavige zaak enkel opgetreden als gevolg van het absoluut vrijwillige en onverwachte verzoek van het Scottish Office, dat zij een volstrekt uitzonderlijke maatregel waarin in het geheel niet was voorzien zou nemen, zoals het met terugwerkende kracht wijzigen van een bepaling in een wettelijke regeling met algemene strekking. Dit waren de omstandigheden waarin de Commissie heeft besloten om geen gevolg te geven aan het verzoek en derhalve om de wettelijke regeling waaraan verzoekster reeds was onderworpen, niet te wijzigen. Bijgevolg is het Gerecht van oordeel dat noch het juridische kader, noch de feitelijke omstandigheden van de beide zaken vergelijkbaar zijn.

48 Gelet op al het voorgaande, moet worden geconcludeerd dat de litigieuze brief geen voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 173 van het Verdrag is, en dient dit beroep derhalve niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Kosten

49 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de partij die in het ongelijk is gesteld in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer)

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Verzoekster zal haar eigen kosten dragen, alsmede de kosten van de Commissie.

Luxemburg, 11 december 1998.

De griffier

H. Jung

De president van de Vijfde kamer

J. D. Cooke